

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **N. K. L.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, se sídlem 13 Chu Van An, Hanoi, Vietnamská socialistická republika (původně Ministerstvo zahraničních věcí, se sídlem Loretánské náměstí 5, Praha 1), o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 A 206/2016 – 29,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 A 206/2016 – 29, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala určení, že postup Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „ZÚ ČR v Hanoji“), které nevyhovělo žádosti žalobkyně o nahlédnutí do spisového materiálu vedeného ve věci žádosti žalobkyně o udělení krátkodobého víza (č. HANO201509150010), je nezákonným zásahem ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobkyně se rovněž domáhala toho, aby městský soud přikázal ZÚ ČR v Hanoji, aby žalobkyni a jejímu zástupci umožnil do předmětného spisového materiálu nahlédnout a pořídit si jeho kopii.

[2] Městský soud v záhlaví označeným usnesením žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl jako nepřípustnou. Poukázal na to, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu trvá právo nahlížet do spisu jak v průběhu řízení na prvním i druhém stupni, tak i v případě, pokud je řízení pravomocně ukončeno. V případě probíhajícího řízení lze považovat rozhodnutí správních orgánů vztahující se k právu účastníka řízení nahlížet do spisu za úkon, jímž se upravuje vedení řízení ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s. Takový úkon je z přezkumu ve správním soudnictví vyloučen. Účastník řízení se však může bránit proti nezákonnému postupu správního orgánu ohledně umožnění nahlížet do spisu opravnými prostředky podanými proti meritornímu rozhodnutí v dané věci. V případě vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení pak lze takové meritorní rozhodnutí napadnout žalobou ve správním soudnictví.

[3] Městský soud konstatoval, že žalobkyně podala žádosti o nahlížení do spisového materiálu opakovaně, a to dne 12. 11. 2015, 4. 1. 2016, 14. 6. 2016 a naposledy dne 10. 10. 2016. Všechny tyto žádosti byly podány v rámci řízení o žádosti žalobkyně o udělení víza číslo HANO201509150010. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím ZÚ ČR v Hanoji ze dne 4. 11. 2015 (přesněji se jedná o sdělení o neudělení víza ze dne 4. 11. 2015, poznámka NSS). V tomto sdělení byla žalobkyně seznámena s důvody neudělení víza a byla taktéž poučena o možnosti požádat Ministerstvo zahraničních věcí ve lhůtě patnácti dnů o nové posouzení důvodů neudělení víza, případně o možnosti podat proti konečnému rozhodnutí ministerstva správní žalobu. Podle názoru městského soudu je z uvedeného zřejmé, že žalobkyně mohla tvrzenou nezákonnost – odepření práva nahlížet do spisového materiálu – namítat jak v opravném prostředku směřujícím proti meritornímu rozhodnutí o její žádosti o udělení krátkodobého víza, tak i případně v následné správní žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí o uplatněném opravném prostředku. Ochrany před tvrzeným příkořím se tedy žalobkyně mohla domáhat žalobou proti konečnému rozhodnutí vydanému v souvisejícím řízení o udělení víza.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[4] Proti usnesení městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka") kasační stížnost, ve které navrhuje zrušení usnesení městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelka nejprve uvádí, že městský soud nesprávně zjistil skutečný stav věci. Stěžovatelka zdůrazňuje, že soud pochybil, pokud uvedl, že žádosti o nahlížení do spisového materiálu byly podány v rámci řízení o žádosti stěžovatelky o udělení krátkodobého víza. Tyto žádosti však byly podány až po právní moci rozhodnutí o neudělení víza. Tato okolnost je přitom pro právní závěry v dané věci podstatná.

[6] Stěžovatelka dále namítá, že městský soud dospěl k nesprávným právním závěrům. Právo nahlížet do spisu není dle § 38 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vázáno na podmínku trvání správního řízení. Toto právo náleží účastníkovi řízení i po právní moci rozhodnutí. Pokud by byly závěry městského soudu přijaty, neměla by stěžovatelka, která neúspěšně žádala o nahlédnutí do spisu po ukončení řízení, možnost domoci se soudní ochrany. Po pravomocném ukončení řízení již účastník nemá možnost podat opravný

prostředek nebo správní žalobu. Osobám uvedeným v § 38 odst. 2 správního řádu by pak byla soudní ochrana upřena zcela.

[7] Stěžovatelka nechtěla v řízení o udělení víza podat opravný prostředek nebo žalobu. Na radu svého advokáta chtěla kvůli úspoře času podat novou žádost o vízum. K přípravě právního zastoupení v novém řízení se chtěl zástupce stěžovatelky seznámit se spisovým materiálem vedeným ve věci původní žádosti, to mu ovšem bylo odepřeno. Nezákonný zásah žalovaného tak mimo jiné zasáhl i do práva stěžovatelky na účinnou právní pomoc.

[8] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud je v prvé řadě nucen konstatovat, že městský soud zatížil svoje rozhodnutí vadou řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Městský soud totiž jednal jako se žalovaným s Ministerstvem zahraničních věcí, ačkoli z žaloby i z jejího petitu bylo zřejmé, že jednání, ve kterém stěžovatelka spatřovala nezákonný zásah správního orgánu (neumožnění nahlédnout do spisového materiálu), je přičitatelné ZÚ ČR v Hanoji, který v dané věci vykonával svoji pravomoc svěřenou mu zákonem jako správnímu orgánu v materiálním (kompetenčním) smyslu. Zjištěné pochybení je přitom vadou, ke které musí Nejvyšší správní soud přihlížet z úřední povinnosti, tedy i bez námitky stěžovatelky (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[12] V tomto směru lze poukázat zejména na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, kde Nejvyšší správní soud dospěl k následujícímu závěru: „*Ve výše popsaných oblastech (přijímání žádosti včetně upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, odstraňování jejich nedostatků, eventuální vyslýchání žadatelů a odkládání žádostí podaných „nepříslušnému“ zastupitelskému úřadu) je proto zastupitelský úřad správním úřadem v kompetenčním smyslu, a tedy žalovaným ve smyslu § 83 s. ř. s. v případě, že v souvislosti s výkonem těchto kompetencí má někdo za to, že bylo zasaženo úřadem do jeho práv úkonem, který má povahu nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.*“

[13] Nejvyšší správní soud si je vědom, že nyní projednávaná věc se skutkově liší od případu posuzovaného rozšířeným senátem ve výše citovaném rozsudku. Soud má však za to, že citované závěry lze analogicky vztáhnout i na případ stěžovatelky.

[14] Stěžovatelka se v řízení před městským soudem domáhala určení, že jednání ZÚ ČR v Hanoji, který jí a jejímu zástupci odmítá umožnit nahlédnout do spisového materiálu ve věci žádosti stěžovatelky o krátkodobé vízum č. HANO201509150010 a pořídit si jeho kopii, je nezákonným zásahem. Domáhala se též toho, aby městský soud nařídil ZÚ ČR v Hanoji předmětný spisový materiál zpřístupnit.

[15] O žádosti stěžovatelky o udělení krátkodobého víza rozhodoval v souladu s § 20 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), právě ZÚ ČR v Hanoji. Tento orgán pak pod číslem žádosti HANO201509150010 vedl i spisový materiál, do kterého chtěla stěžovatelka prostřednictvím zmocněného zástupce nahlédnout. ZÚ ČR v Hanoji zástupce stěžovatelky písemně informoval o tom, že jeho žádosti nelze vyhovět.

[16] Z uvedeného je podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu zřejmé, že žalovaným měl být v projednávané věci ZÚ ČR v Hanoji jakožto správní orgán, kterému je tvrzené jednání (odepření možnosti nahlížet do spisu) přičitatelné. Nic na tom nemění ani ta skutečnost, že stěžovatelka se po dvou neúspěšných žádostech o nahlížení do spisu obrátila se svým požadavkem dne 4. 3. 2016 i na Ministerstvo zahraničních věcí. V žalobě je jako jednání, ve kterém stěžovatelka spatřuje nezákonný zásah, popsán pouze postup ZÚ ČR v Hanoji, proti tomuto správnímu orgánu míří i žalobní petit. Ostatně samo Ministerstvo zahraničních věcí stěžovatelku písemně informovalo (viz sdělení ze dne 18. 3. 2016, č. j. 301766/2016-KKM, ve spise městského soudu založeno na č. l. 25), že požadovaným vízovým spisem nedisponuje, neboť ten je veden u ZÚ ČR v Hanoji jako orgánu příslušného k řízení o žádosti o udělení krátkodobého víza dle vízového kodexu.

[17] Nejvyšší správní soud též neopomněl, že dne 1. 7. 2017 vstoupil v účinnost zákon č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě a o změně některých zákonů (zákon o zahraniční službě). Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tím však na platnosti závěrů přijatých ve výše citovaném rozsudku rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, nic nemění. Klíčovým faktorem pro posouzení, který správní orgán je pasivně legitimován, je zodpovězení otázky, kdo vykonával v dané věci své kompetence. Významné zde tedy je materiální pojetí pojmu, nikoli pojetí formální či institucionální. Podle § 4 odst. 1 zákona o zahraniční službě je zastupitelský úřad „*organizační útvar ministerstva zřízený za účelem plnění úkolů služby v zahraničí*“. Organizační uspořádání však může být toliko pomocným vodítkem v hraničních případech, nejde o kritérium rozhodující. Soud znovu zdůrazňuje, že v předmětné věci byl s ohledem na zákon o pobytu cizinců příslušným orgánem k řízení o žádosti stěžovatelky o udělení krátkodobého víza ZÚ ČR v Hanoji, tento správní orgán vedl spisový materiál a odepřel stěžovatelce možnost do něj nahlédnout. Právě ZÚ ČR v Hanoji vykonával v dané věci určité kompetence, které mu byly svěřeny zákonem.

[18] Na podporu výše uvedené argumentace odkazuje Nejvyšší správní soud na usnesení ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014 – 58, kde rozšířený senát vyslovil, že „*pojem správního orgánu tak je nutno vnímat pro účely určení pravomoci a příslušnosti soudů ve správním soudnictví především v rovině kompetenční – správním orgánem v tomto smyslu, tedy mimo jiné i ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s., jenž stanoví pravidla pro určení místní příslušnosti správních soudů, je svazek kompetencí určitého typu. Institucionální uspořádání či dokonce právní osobnost entity, jejíž součástí je uvedený svazek kompetencí, je pro posouzení, zda se u tohoto svazku jedná o správní orgán, zpravidla irelevantní či pouze pomocné kritérium*.“

[19] Městský soud měl tedy v řízení jednat se ZÚ ČR v Hanoji, nikoli s Ministerstvem zahraničních věcí. Toto pochybení městského soudu mělo vliv na zákonnost jeho usnesení. Jako s účastníkem řízení, který má procesní práva a procesní povinnosti a jemuž může být rozhodnutím o věci samé uložena i povinnost jednat určitým způsobem (např. umožnit stěžovatelce nahlížet do spisového materiálu) anebo ve vztahu k němuž může být autoritativně a závazně deklarováno, že se dopustil nezákonnosti, totiž soud jednal s někým, s kým podle pravidel, jimiž se řízení o zásahové žalobě řídí, být jednáno nemělo.

[20] Nejvyšší správní soud též upozorňuje na to, že stěžovatelka v žalobě – na rozdíl od případu řešeného v citovaném rozsudku rozšířeného senátu (jakož i v navazující judikatuře, viz např. rozsudek ze dne 20. 7. 2017, č. j. 10 Azs 154/2016 – 92, či rozsudek ze dne 26. 7. 2017, č. j. 6 Azs 236/2016 – 38) – správně označila jako žalovaný správní orgán ZÚ ČR v Hanoji. Městský soud ovšem sám a aniž by to stěžovatelka navrhovala, počal jednat s Ministerstvem zahraničních věcí jako s žalovaným. Toto pochybení nelze s ohledem na závěry plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu akceptovat, a to i přes skutečnost, že zastupitelský úřad je z institucionálního pohledu toliko specifická součást Ministerstva zahraničních věcí. ZÚ ČR v Hanoji má ze zákona kompetenci k určitým úkonům a v daném případě to byl tento orgán, na který se stěžovatelka se svým požadavkem na zpřístupnění předmětného správního spisu obracela, a který její žádosti nevyhověl, což podle stěžovatelky představuje nezákonný zásah. Z výše uvedených důvodů tedy nezbývá než napadené usnesení městského soudu zrušit.

[21] Nad rámec důvodů, které samy o sobě vedou ke zrušení napadeného usnesení, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné vyjádřit se také k právním názorům městského soudu, na jejichž základě dospěl k závěru o nepřípustnosti žaloby.

[22] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že kasační stížnost míří proti usnesení městského soudu, jímž byla žaloba v předmětné věci odmítnuta pro nepřípustnost. Žaloba tedy nebyla městským soudem meritorně posuzována. V souladu se svou ustálenou judikaturou (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 – 38, rozsudek ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, či rozsudek ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65) se tak Nejvyšší správní soud mohl v návaznosti na kasační argumentaci zabývat pouze tím, zda je rozhodnutí městského soudu o odmítnutí žaloby v souladu se zákonem [viz § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Městský soud postavil svoje rozhodnutí na tom, že stěžovatelka se mohla nápravy tvrzeného příkoří – odepření možnosti nahlížet do spisového materiálu – domáhat žalobou proti konečnému (meritornímu) rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí vydanému v souvisejícím řízení o

udělení krátkodobého víza. Posouzení otázky, zda měla stěžovatelka možnost účinně se proti tvrzenému zásahu bránit jinými právními prostředky, popř. zda měla možnost podat žalobu proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., je relevantní pro přezkoumání závěru městského soudu o nepřípustnosti žaloby. Právě v rámci úvah o zákonnosti rozhodnutí městského soudu tedy posuzoval danou otázku i Nejvyšší správní soud.

[23] Nejvyšší správní soud se závěry městského soudu nesouhlasí. Úvodem soud připomíná, že řízení o zásahové žalobě podle § 82 a násl. s. ř. s. představuje pomyslnou „zbytkovou" kategorii, v jejímž rámci lze zvažovat poskytnutí soudní ochrany, pokud není možné využít jiných žalobních typů podle § 65 a násl. s. ř. s. (žaloba proti rozhodnutí správního orgánu), § 79 a násl. s. ř. s. (žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu), ale i § 101a a násl. s. ř. s. (návrh na zrušení opatření obecné povahy). Subsidiarita tohoto žalobního typu je ještě umocněna pravidlem zakotveným v § 85 s. ř. s., podle něhož je zásahová žaloba nepřípustná, jestliže se lze prostředky ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky (to neplatí, pokud se žalobce domáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný). „*Zákon tak jednoznačně upřednostňuje jiné formy ochrany před protiprávním konáním správních orgánů a tato soudní ochrana se uplatní jen tam, kde jiná ochrana není*" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005, č. j. 1 Afs 16/2004 – 90).

[24] V případě stěžovatelky je podstatné, že tato žádala o nahlížení do spisového materiálu vedeného ve věci žádosti o udělení krátkodobého víza č. HANO201509150010 v době (konkrétně dle žaloby a jejích příloh dne 10. 10. 2016), kdy již bylo řízení o této žádosti pravomocně skončeno. Stěžovatelka tak z logiky věci nemohla podat opravný prostředek (žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza) a následně v případě negativního rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí správní žalobu, když lhůta pro uplatnění zmíněného opravného prostředku (15 dnů ode dne doručení oznámení o neudělení víza) v době její žádosti o nahlížení do spisu dávno uplynula. Řízení o žádosti stěžovatelky o udělení krátkodobého víza skončilo zamítnutím žádosti ze strany ZÚ ČR v Hanoji, který o důvodech neudělení víza stěžovatelku informoval dne 9. 11. 2015 (tohoto dne stěžovatelka sdělení ZÚ ČR v Hanoji osobně převzala).

[25] Názor městského soudu, že stěžovatelka se mohla ochrany před tvrzeným příkořím domáhat žalobou proti konečnému rozhodnutí vydanému v souvisejícím řízení o udělení víza, je tedy nesprávný. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že stěžovatelka neměla proti odepření možnosti nahlédnout do spisového materiálu ani jinou možnost účinné právní ochrany. Na řízení podle § 20 zákona o pobytu cizinců se nevztahují ustanovení části druhé a třetí správního řádu a stěžovatelka byla o tom, že její žádosti o nahlédnutí do spisu nebylo vyhověno, informována toliko sdělením ZÚ ČR v Hanoji ze dne 17. 11. 2016. Proti tomuto sdělení se tak nemohla bránit žalobou proti rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. Navíc, jak již bylo řečeno výše, stěžovatelka žádala o nahlédnutí do spisového materiálu až po ukončení řízení o její žádosti o udělení krátkodobého víza, nikoli v jeho průběhu, jak chybně uvedl městský soud.

[26] Nejvyšší správní soud v tomto ohledu odkazuje na rozsudek ze dne 5. 10. 2011, č. j. 3 Aps 4/2011 – 60, kde uvedl, že „*ochranu proti nezákonnému zásahu podle ustanovení § 82 s. ř. s. poskytují soudy v případech, kdy byl žalobce přímo zkrácen na svých právech zásahem,*

pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu zasaženo, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování. Musí se tedy jednat o faktický úkon správního orgánu, z něhož vzniká žalobci újma, navíc tento úkon musí být učiněn mimo správní řízení, neboť jinak by se mohl žalobce domáhat ochrany svých práv v rámci žaloby proti vydanému správnímu rozhodnutí a nebyly by splněny podmínky přípustnosti žaloby podle ustanovení § 85 s. ř. s. Na tomto místě Nejvyšší správní soud předesílá, že v projednávaném případě se stěžovatel původně domáhal nahlédnutí do spisu ve smyslu ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu, přičemž tak učinil po skončení správního řízení. Správní orgán mu nahlédnutí do již uzavřeného spisu umožnil s výjimkou stanoviska zastupitelského úřadu, kde se odvolal na ustanovení § 57 odst. 4 (nyní odstavec 3) zákona o pobytu cizinců. Faktickým úkonem tedy stěžovatele donutil, aby strpěl omezení svého práva nahlížet do spisu, tento zásah trvá a nejsou zde jiné prostředky právní ochrany. Pokud by tedy stěžovatel brojil správní žalobou na ochranu před nezákonným zásahem proti tomuto úkonu, jednalo by se o postup, který by umožnil Nejvyššímu správnímu soudu vyjádřit se meritorně ke všem námitkám stěžovatele uplatněným v kasační stížnosti.“

[27] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že výše citované závěry lze vztáhnout i na případ stěžovatelky, která byla rovněž v situaci, kdy úkonem správního orgánu mimo správní řízení mohla být zkrácena na svých právech. Její žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 s. ř. s. je proto podle soudu přípustná a městský soud ji měl věcně projednat, ne ji odmítnout pro nepřípustnost s poukazem na subsidiaritu zásahové žaloby. Nejvyšší správní soud pro úplnost zdůrazňuje, že samotné posouzení, zda úkon správního orgánu je či není nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby a meritorního posouzení (které Nejvyšší správní soud nepředjímá), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007 – 247). Žaloba tedy může být nedůvodná, nikoli však neprojednatelná; o důvodnosti žaloby si musí městský soud učinit úsudek sám.

[28] Městský soud je s ohledem na argumentaci uvedenou výše v dalším řízení povinen jednat se ZÚ ČR v Hanoji jako s pasivně legitimovaným účastníkem řízení (žalovaným). Po napravení procesních vad městský soud žalobu stěžovatelky věcně posoudí a rozhodne o ní zákonem stanoveným způsobem.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů napadené usnesení městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.
[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu